



Українська держава понад усе!

Видання Історичного клубу "Холодний Яр"

2018 рік

Липень

Число 7 (389)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

СЛАВНИХ ПРАДІДІВ СЛАВНИЙ ПРАВНУК



Олександр Корнієвський – кулеметник-розвідник "Айдару", учасник протестів проти незаконних дій голови СБУ Василя Грицака, а до всього цього дістав дозвіл від держави на виготовлення зброї, боєприпасів, артилерії та бронетехніки для армії... Немає фактів протизаконної діяльності? Немає свідків звинувачення? А резидент ФСБ Борис Герман? Він дасть будь-які свідчення, аби засадити до тюрми борців проти Росії...

Олександр Олександрович Корнієвський народився 29 січня 1991 року, у рік відновлення Української держави. Він правнук славетного бандурного майстра Олександра Самійловича Корнієвського та Левка Григоровича Мережинського, директора Уманської колегіальної обласної школи, репресованого в 1937 р. "за участь в антирадянській терористичній організації "правих" (його закатували у травні 1940 р. в Інгаському таборі політ'язнів Красноярського краю).

І Олександр Самійлович Корнієвський спокотував свою любов до України в російських таборах. У 1937-му Москва засудила його на 10 років позбавлення волі – через те, як він казав, "що українцем народився". Офіційно Корнієвського звинуватили в тому, що виготовляв бандури націоналістам... Дослідникові кобзарства Ренатові Польовому Олександр Самійлович розповідав про тяжкі умови зимового етапу на Сибір, коли в "телячому" вагоні трупи померлих лежали в замерзлених нечистотах. Щоб не пасти в не померти в нечистотах, під'язував себе за руку до верхніх нар вагона і забувався в дрімоті.

Олександр Самійлович Корнієвський – герой книжок "В роки-танні-риданні бандур", "Кобзарі в моєму житті", "Тиха війна Рената Польового" та інших. За своє життя він виготовив 180 бандур. "Це були справжні витвори мистецтва – з вкритими художнім різьбленням голівками та ручками (грифами), пишном інкрустованими верхняками – деками, – стверджував Ренат Польовий. – Корнієвський не тільки музичний майстер, а й новатор, винахідник. Він настільки вдосконалив бандуру, що порівняно з народною діатонічною фактично створив новий інструмент – хроматичну бандуру з півтонами. Його бандури відзначалася чистотою звучання".

Правнук бандуриста 12-літній Сашко 24 вересня 2003 р. разом з родиною взяв участь у презентації книжки Рената Польового "Кобзарі в моєму житті" в Київському будинку вчителів...

Сашко з дитинства вирішив присвятити своє життя розвитку української науки. Одночасно навчався в декількох національних університетах. У травні 2012 р. здобув диплом бакалавра права, у липні 2012 р. – диплом бакалавра з менеджменту в Національному педагогічному університеті ім. Михайла Драгоманова. У червні 2013 р. здобув диплом магістра з кваліфікацією юриста в Національному авіаційному університеті та диплом магістра з відзнакою з якості стандартизації та сертифікації в Київському національному університеті технологій і дизайну.

У 2013 – 2016 рр. навчався в аспірантурі КНУТД, писав кандидатську дисертацію на тему "Розробка моделі оцінки якості технологічних процесів та визначення зв'язків між їх параметрами". В цей же час брав активну участь у Революції Гідності, а в серпні 2014 р. пішов добровольцем у батальйон "Айдар". У пекельному серпні 2014-го...

Як аспірант денної форми навчання, Олександр мав право звільнення від призову до війська, але не скористався ним, бо понад усе любив Україну. Визволяв м. Щастя, Георгіївку, Металіст, Трьохізбенку, Сокольніки, Кряківку, Жовте та ін. населені пункти України. Був кулеметником-розвідником. Попри три контузії, добив ворожий ДОТ з РПГ, стріляючи із закритого приміщення. Через контузії майже втратив слух та зір. За героїзм, виявлений в обороні Батьківщини, О. О. Корнієвський "Кулібін" нагороджений орденом "За мужність і відвагу", медалями "За оборону рідної Держави", "Доброволець АТО", "За оборону Щастя", "За відвагу", "За цілісність і незалежність України", "Ветеран війни", відзнакою "За участь у громадянській блокаді Криму".

Айдарівець Андрій Шматковський, який служив разом із Сашком та Іваном Каралюсом (котрого також заарештовано), казав, що хлопці були "тихими, охайними і дуже розумними".

Від 2016-го по квітень 2018 р. Олександр майже постійно перебував на стаціонарному лікуванні в госпіталах та клініці. Тяжкий стан здоров'я та постійне лікування

обірвали мрію молодого вченого О. Корнієвського захистити дисертацію та здобути науковий ступінь кандидата наук. Незважаючи на хвороби, він продовжував підтримувати зв'язок з рідним батальйоном. У квітні 2017 р. Сашко очолив відокремлений підрозділ громадської організації "Військово-патріотичний клуб «Айдар»" у Київській області. Виховав молодь у душі патріотизму.

В Інтернеті не раз висловлював критичні думки про владу, її антиконституційні дії, писав про перевизначення поліцією своїх повноважень. У червні 2017 р. Сашко з товаришами брав активну участь у акціях протесту та пікетах батальйону "Айдар" біля Адміністрації Президента України. Це, на мою думку, й стало причиною переслідувань, політичних переслідувань.

Під час судового засідання Олександр Корнієвський з'ясував суть справи: "Було зареєстровано товариство з обмеженою відповідальністю, у якому я є керівником. Щодо діяльності: у КВЕД (класифікація видів економічної діяльності. – Ред.) цього підприємства прописано виготовлення зброї, боєприпасів, артилерії, бронетехніки та військового суднобудівництва для армії. Був орендований цех на збройовому заводі в Києві. Але СБУ тепер нас усіх називає членами злочинної групи", – зазначив на суді О. Корнієвський.

Ось повна назва і види діяльності: "Товариство з обмеженою відповідальністю "ТАБІТІ-2010 АІР". Види діяльності за КВЕД: 2010: виробництво зброї та боєприпасів, виробництво військових транспортних засобів, неспеціалізована оптова торгівля".

Співробітники СБУ провели операцію під прикриттям і здійснили контрольну закупку зброї в Києві. Хлопців звинуватили в тому, що нібито вони на вимогу бійців з передової через волонтера "передали пістолети" для виконання завдань у сирій зоні. Затримали добровольців "Айдару" 19 квітня. Перевернули верх дном усю квартиру Корнієвських, а тоді, кинувши до спецтранспорту, їх, киян, затриманих у Києві, повезли до Одеси. Чому?!

Продовж. на с. 4

На світлинах – вояки батальйону "Айдар" О. Корнієвський (на груповому фото праворуч) та І. Каралюс. Місто Щастя, 2015 р.

РЕАБІЛІТАЦІЯ ГЕРОЇВ УНР

За заявою прокурора Київської області, внесеною в порядку ст. 7 Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні", рішенням Апеляційного суду Київської області реабілітовано українського повстанського командира, отамана Київщини Федора Петровича Артеменка-«Орлика» та його побратимів Якова Несторовича Хоменка-«Смутенка» і Федора Архиповича Ногу, які чинили опір комуністичному тоталітарному режиму, брали участь у збройних загонах УНР та вчиняли інші дії, які безумовно свідчать про їхню боротьбу за незалежність України.

Так, на Київщині в 1920 – 1922 роках проти російських загарбників загопи отамана Орлика діяли в районі Ірпеня, Бучі, Гостомеля, Ворзеля, Кладівського, Бородинки, Тетерева, Радомишля, Іванкова, Димера, Чорнобиля, Фастова, Макарова, які атакували військові частини Червоної армії і проводили агітаційну роботу серед населення.

Установлено, що за свою вільну діяльність постановою Київської губЧК від 26 лютого 1922 р. Федора Артеменка-«Орлика» та його побратимів Якова Хоменка-«Смутенка» і Федора Ногу визнано ворогами радянської влади, невинуватими бандитами та засуджено за ст. 58, ст. 68 ч. ч. 1, 2 ст. 76 КК УРСР 1922 р. до вищої міри покарання – розстрілу.



Вивченням архівної кримінальної справи отамана Орлика з'ясовано, що вказані особи необгрунтовано засуджені за боротьбу за незалежність України, яка виявилася в участі і керівництві озброєними загонами УНР, а також у боротьбі проти окупаційної влади в інший спосіб.

Прокуратура Київської області відстояла принципову позицію щодо визнання необгрунтованим засудження петлюрівського отамана Київщини та двох його побратимів до вищої міри покарання – розстрілу і домоглася їхньої реабілітації.

Слава отаманові Орлику, його старшинам та козакам!

Ростислав ЛИТВИН

З ЛЮБОВ'Ю ДО МІХНОВСЬКОГО



Дмитро Бур'ян завершує роботу над ліпленням погруддя Миколи Міхновського. Працює він, як видно зі світлини, з любов'ю.

Нагадаємо, що пам'ятник плануємо відновити до Дня Незалежності.

У нас виникла гарна ідея: під час церемонії відкриття насипати на символічну могилу землю із с. Турівки, з того місця, де колись стояла хата Міхновського. Це пообіцяв зробити сільський голова. Він планує разом із земляками Миколи Міхновського взяти участь в урочистостях. Ми ж тим часом продовжуємо збір коштів на відновлення пам'ятника Миколі Міхновському в Києві.

Станом на 23 червня 2018 р. переказали кошти: 4000 грн. – Роман Коваль (Київ), 2600 грн. – Євген Чубук (м. Згурівка Київської обл.), 1000 грн. – Володимир Барцьос (Вінниця), 500 грн. – Родомисл Баганецький, С. В. Воронов (Київ) та добра людина із м. Старокостянтинова Хмельницької обл., 497,50 грн. – Юрій Руф (Львів) і невідомий доброчинець, 400 грн. – Тетяна Носова, Тетяна Лесик та Олександр Марченко (Харків), 300 грн. – Михайло Радецький, Вадим Калашник, І. К. Мацак (Київ), Олексій Ємельяненко (Франкфурт-на-Майні) та Людмила Якимінська, 200 грн. – Максим Горбонос (Київ), І. А. Міняйло, Андрій Ковшер, Наталя Дойкова, Оксана Кротюк, Кость Собіченко, Павло Ма-

лишев, добродій з Києва та невідомий доброчинець, 169 грн. – невідомий жертводавець,

160 грн. – Олександр Фещенко, 150 грн. – К. С. Хмарський, 100 грн. пожертвували Надійка Овчарук (Київ), Олена Олійник, Віктор Кобзар (Криничанський р-н) та небайдужа людина з м. Володарки, 99,50 грн. – Віктор Галич і Віта Кузьменко, 94, 52 грн. – жертводавець із Софіївки, 50 грн. – Ольга Петренко, 30 грн. – Дмитро Книш, 10 грн. – Олександр Демченко, 7, 96 грн. – М. В. Півторак. Друзі народного депутата України Юрія Левченка пожертвували 1000 \$.

Вартість проекту – 3500 \$.

Зібрано у гривнях 15836,56 грн. та 1000 \$. Залишилося зібрати 49163 грн.

Хто відчуває моральну потребу, просимо долучатися до цієї благородної справи.

Гроші можна переказати на картку ПриватБанку 5168742711936546 Марини Хаперської.

Історичний клуб "Холодний Яр" щиро дякує жертводавцям, духовним нащадкам Миколи Міхновського!

З повагою
Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр"
Марина ХАПЕРСЬКА, скарбник оргкомітету, член Історичного клубу "Холодний Яр"

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

“ПІСНЯ – ТО МОЯ ЗВІТНІСТЬ ПЕРЕД БОГОМ” ТАК КАЗАВ КОБЗАР ВАСИЛЬ ЛИТВИН



Вечір пам'яті Василя Литвина відбувся 9 червня 2018 р. в Музеї Івана Гончара.

Василь Степанович Литвин народився 4 червня 1941 р. в с. Федорівці Піщано-Бридського району, тепер с. Весняне Добровеличківського району Кіровоградської області. Його мати, Марія Онисаківна, 1910 р. н., пустила у світ 11 синів та одну дочку, але більшість дітей тільки стали на поріг життя. Переступили його лише Ольга, Іван, Василь і Микола. Василь більшості братів не знав, навіть імен їхніх не запам'ятав. Знав, щоправда, що в мамі було три Миколи. Вижив третій. Пам'ятав і меншого братика Андрія. Не стільки його, як похорон. Відспівували Андрія навесні 1947 року.

– А ми голодні, як вовчєнята, – розповідав Василь Степанович, – сидимо на голих дошках, сидимо, а картопля з печі так пахне, так пахне! Що нам той Андрій! Швидше б уже поховали та дали їсти!..

Згадували Василя Литвина його вірна дружина поетеса Антоніна та Роман Коваль, ведучі вечора; директор Музею Івана Гончара Петро Гончар, посестра Марія Гармаш, учениця Василя Литвина Світлана Ткаченко (директор Гребенівської школи), народний артист України Анатолій Паламаренко та перший учень Василя Литвина у Стрітівській кобзарській школі бандурист Віталій Мороз із Лубен.

Анатолій Паламаренко геніально прочитав уривки з поеми “Тайдамаки” Тараса Шевченка, зокрема “Тонта в Умані”. Чудово співали бандуристи Віталій Мороз та Святослав Грицак, студент 1-го курсу Стрітівського кобзарського коледжу, співзасновником якого був Василь Литвин. Онук Василя Литвина Рита Козинська зі своїм чоловіком Дмитром Кокошком та подругою Тетяною Чухно виконали прекрасні автентичні пісні. Промовляли

письменник Вадим Пєпа, художник Сергій Рєдченко, який талановито намалював портрет Василя Литвина.

Участь у вечорі взяли члени Історичного клубу “Холодний Яр” Тамара Здоровецька, Люба Криворот, Надійка Овчарук, Микола Оцун, Микола Гребеник, дочка Василя Литвина Купава, онучка Гайна Литвин, Валентина Бердник (дружина Олєся Бердника), генеральний писар ради старійшин Українського козацтва Олєксій Трачук, учасники українсько-російської війни Валерій Рак, Валерій Заболотніков та інші.

Членом Історичного клубу “Холодний Яр” був і Василь Литвин. “Вчитель-філософ... – так говорили про нього друзі й учні. – Допоміг мені побачити світ іншими очима... Все затихало, коли Василь Степанович брав бандуру... Василь Литвин – це мудрість, гідність і жива душа України”.

Велика подяка працівникам Музею Івана Гончара за сприяння та організаторові вечора Максимові Горбоносу!

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

На світліні – Микола і Василь Литвини. 1970-ті рр.
З оригіналу.
Публікується вперше

Січі – Петром і, остаточно, Катериною. Україну перетворили в набір губерній, населення яких царі намагалися зросійшити. Нарешті, сталінський Голодомор завдав нищівного удару Українському національно-визвольному рухові.

Якби Московія свого часу ввійшла до складу України, ми, росіяни, жили б тепер у Європі, не маючи у своїй історії ГУЛАГу та іншого мерзенного історичного досвіду. І сама історія Європи була б іншою.

Культурно-історичні генези росіян і українців різні, навіть протилежні. Ми, росіяни, небезпечні, бо несемо в собі якусь руйнівну заразу, і тому нас цураються всі, хто живе на Заході: українці, народи Прибалтики, білоруси...

Мовні розходження між росіянами та українцями очевидні й значні. Мови в них, звичайно, споріднені, але, скажімо, сербська мова теж споріднена з російською, однак нікому з нормальних людей не спаде на думку вважати сербів і росіян одним народом. До речі, у сербів і хорватів мова та сама, але народи ці аж ніяк не братні, а цивілізаційно різноспрямовані. Скажуть: їх розділяла релігія. А серби і чорногорці? Одна мова, одна віра. Розходжень між ними суттєво менше, ніж між росіянами й українцями. Проте, незважаючи на прагнення Сербії розглядати Чорногорію як своє продовження, чорногорці вважають себе окремим народом.

Нам, росіянам, настав час усвідомити, що набуття Україною незалежності закономірне. Це історична справедливість, яку нам треба зрозуміти і прийняти. Якщо збагнемо, що Україна – інша країна, справжній закордон, – це допоможе нам пізнати і звільнити себе, спробувати створити нову російську ментальність – без імперських і антизахідних стереотипів.

Олєксій ШИРОПАЄВ Москва

Довідка про автора

Народився 23 серпня 1959 р. в Москві. Російський публіцист, поет, націоналіст, неоязичник. Закінчив Московське художнє училище. Критик імперської ідеології Росії. Автор книги “Тюрьма народа: Русский взгляд на Россию” (Москва, 2001) та низки інших.

Погляд на цю проблему озвучено в романі “Скарб Ярослава”. “Київ страшенно потрібний москвинам для власної самоповаги... – пише автор. – Без Києва вони мусять погодитись із необхідністю шукати свою ідентичність і писати свою нову історію. Народові, коріння якого у фінських племенах мордва, меря та весь, треба будувати кордон не на річці Амурі, а десь в Уральських горах”.

ТЕПЛИЙ ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ



У Києві в Національному центрі культури “Музей Івана Гончара” відбувся спогад-концерт – з нагоди 120-ліття кобзарів Єгора Мовчана і Георгія Ткаченка. Спочатку сучасні кобзарі на чолі з панотцем Київського кобзарського цеху Миколою Товкайлом вшанували могили народних співців на київських кладовищах.

У Музеї Івана Гончара виступили кобзарі Микола Товкайло, Тарас Силєнко, Едуард Драч, Назар Божинський, Сергій Вовченко, Олєксандр Тихєнко, Ждан Безвербний, Василь Жованик, народні художники України Володимир Прядка і Василь Перевальський. Добрим словом згадали ювілярів, виконали думи, псалми, пісні з репертуару Мовчана і Ткаченка.

Єгор Мовчан осліп у ранньому дитинстві (після захворювання на віспу). Вчився в кобзаря Степана Пасюги. Ходив по селах, співав про Голодомор. Якогось його лєдвє не заарештували. Але люди захистили сліпого кобзаря. Правда, потім Єгор Мовчан виконував і “Думу про Леніна”. Наприкінці життя Єгор Мовчан, показуючи виразки на ногах, говорив, що це йому Божє кара за прославляння Леніна.

Георгій Ткаченко кобзарську науку перейняв у харківського кобзаря Петра Древченка. Згодом вїїхав у Москву, де працював архітектором, художником і викладачем. У столиці

СССР енкаведисти “українського буржуазного націоналіста” не шукали.

1954 року Георгій Ткаченко повернувся в Україну. Після заснування Українського товариства охорони пам'яток історії та культури Георгій Кирилович став його добровільним кореспондентом. Багато старовинних церков ми тепер можемо побачити лише на його акварелях. До слова, у Музеї Івана Гончара нині експонується виставка акварелей “Георгій Ткаченко. Краєвиди”.

Георгій Ткаченко прожив 95 років. Став свідком проголошення Незалежності Батьківщини. Георгій Кирилович доніс до нашого часу і передав молоді традиції автентичного кобзарства. Завдяки йому відроджено традицію гри на старосвітській бандурі. Серед учнів Ткаченка – Микола Будник, перший панотець кобзарського цеху. Осєля Будника в м. Ірпєні на Київщині стала осередком відродження традиційного кобзарства. Нємає вжє й Миколи Будника. Але кобзарський цех діє.

Кобзарство, здається, закодоване в наших українських гєнах. Тому рокотання бандур та спів кобзарів резонують, відлунюють щємом у наших душах.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ
м. Ірпінь на Київщині

ПОДАРУНКИ РІДНОМУ МІСТУ

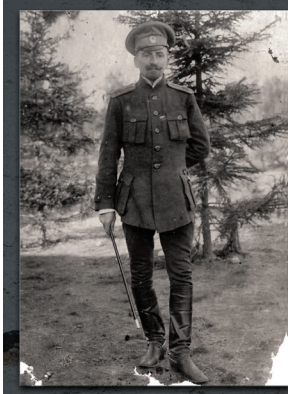


Ужє 19 років минає, як Олєг Кулик емігрував до США. Але рідну землю не забував. Під час перебування в Болєхові разом зі своїм батьком Олєг пішов до Музею історії міста ім. Романа Скворія. Тут і дізнався про Михайла Гаврилка, скульптора і стрільця, який у лавах УСС визволяв Галичину та його рідний Болєхів. Тому не міг пройти байдуже повз пам'ятник Гаврилкові, що неподалік музею. Олєг бачив, як потьмянів цей прекрасний пам'ятник...

У травні 2018 р. Олєг Кулик – знову в Болєхові. Про свій задум вимити бронзовий пам'ятник Михайлові Гаврилку й покрити спеціальною пастою він повідомив працівників музею. А на другий день, 1 червня, п. Олєг виконав цю роботу. Допомогали йому працівники музею.

Лариса ДАРМОХВАЛ

СЛАВА ПЕТРОВІ БОЛБОЧАНУ!



Полковник Армії УНР
Петро Болбочан

**Визволитель Криму,
Полтави і Харкова.**

135 РОКІВ ІЗ ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

**ВШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ ПРО НЬОГО
ДОБРОЮ СПРАВОЮ**

Координаційна рада Калущини

Історичний клуб “Холодний Яр”

У славному місті Калущі з 1 червня 2018 р. ось такий бігборд нагадує українцям про славного полковника Петра Болбочана. Щира подяка членові Історичного клубу “Холодний Яр” Ігореві Сметанському за цю

шляхетну ініціативу! Це й для інших приклад.

Пожертви на виготовлення й оренду бігборда збирали Петро Цюпа і Богдан Петрина. Слава полковникові Болбочану! Козакам слава!

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

"СОНЕЧКО, Я ТЕБЕ КОХАЮ"

"ХЛОПЦІ, З ЯКИМИ МІЙ ЧОЛОВІК ВОЮВАВ, КАЗАЛИ, ЩО ЗАВДЯКИ ЙОМУ ВОНИ ТЕЖ ПОЧАЛИ ЧИТАТИ ЛІНУ КОСТЕНКО"



Спогади дружин, матерів, які втратили своїх рідних на війні, приносять полегшення та біль одночасно. Адже є можливість виговоритися, згадати, але водночас сльози на очах... І хоч сюжети відрізняються, та кінець один – сльози.

– У 1991 р. Геннадій почав вивчати українську мову. Це спочатку різало слух, суржик страшний був, але він наполегливо вчився. Через деякий час мій чоловік розмовляв чудовою нашою мовою. І це всіх дивувало, – ділиться спогадами Світлана, дружина Геннадія Леонідовича Дошенка-“Доша”, бійця ДУК “Правий сектор”, який загинув 17 червня 2015 р. на шахті “Бутівка”. – Ми обоє купили вишиванки й одягали на свята. Люди дивилися на нас і не розуміли. Вважали про-

каженими. Але дехто захоплювався і підтримував. Це був Кривий Ріг, початок Незалежності України.

Він займався спортом, завдяки йому і я бігала, плавала... Коли Геннадій приходив з війни на ротацію, то не жалів себе: надягав бронезшит, стрибав, бігав. Йому було важко, але він знаходив у собі злість, щоб продовжити почате. Любив обливатися холодною водою, загартовував організм.

Геннадій збирав документи, які засвідчували, що Росія винна в Голодоморі. Розмовляв з очевидцями цих подій. А потім у нашому районі постав пам’ятник жертвам Голодомору в Україні 1932 – 1933 років.

Ввечері пам’ятник встановили, а зранку вже піднявся грандіозний галас. Це Кривий Ріг, тут правлять Вілкул і його проросійська компанія. Приїхала поліція, представники СБУ. Хлопці декілька ночей охороняли пам’ятник, але ж вічно не охоронятимеш... І лихі люди повалили пам’ятний знак, а потім розбили... Зараз на цьому місці стоїть постамент воїнам України, які загинули від рук російських окупантів.

Геннадій обожнював Ліну Костенко, Тараса Шевченка, читав вірші малознаних поетів. Хлопці, з якими мій чоловік воював, казали, що завдяки йому вони теж почали читати Ліну Костенко.

В останній день життя, 17 червня, він подзвонив мені й привітав з днем народження. Я сказала йому, що в мене свято 18 червня. Я не образилась, адже розуміла, що там, на війні, лік дням втрачається. А наступного дня він і не міг привітати мене...

Близько 17-ї години того ж дня він подзвонив спочатку нашому синові, а потім мені: “До тебе приїде Артур, тож збирай подружок і святкуйте”. Я ж сказала, що не хочу без нього святкувати, зачинюся і буду плакати. Він каже: “Не видумуй”.

Я ще запитала його, чи їх не відсилають у бій, а він мене обманював, казав, що риють окопи, тре-

нуються. Не хотів турбувати, хвилювався за мене.

Близько 19.00 зайшли Артур та брат Геннадія. Я бачу, що вони сумні. Почала розпитувати, і синочок розповів, що його батька, а мого чоловіка немає в живих.

Я не повірила, почала кричати, що це неправда, адже дві години тому розмовляла з ним, уже навіть встигла куму запросити на свій день народження!

Російський снайпер попав йому в голову.

Через два дні після похорону приїхала вся його 2-га штурмова рота. Побратим Геннадія “Мойсей” привіз чоловіків телефон. І там я побачила фотографію, зроблену 17 червня. Він стоїть із букетом польових квітів, а на самій фотографії написано: “Сонечко, я тебе кохаю. З Днем народження”.

Він попросив “Мойсея”, щоб той сфотографував його. Геннадію було важко на душі від того, що він образив мене, коли привітав на день раніше. Тому хотів прислати фото, але не встиг.

Він міг не загинути тоді. За три дні до смерті його поранило в ногу, і Яна Зінкевич, медик ДУК, хотіла вивезти його. Проте Геннадій відмовився, сказав, що вийде разом зі своїми побратимами. За декілька днів у них закінчувалась ротація...

Після похорону пам’ятник коханому ламали двічі. Після першого разу ми поклали камеру, чекали, коли прийдуть наступного разу, то все побачимо. Та якимось незрозумілим чином поліція зняла камеру, нас про це не повідомивши. Варвари розгромили пам’ятник знову. Ті, хто не любив його за проукраїнську позицію, боялись його навіть мертвого. Адже він не боявся нікого і відкрито все говорив в очі. Навіть Вілкулу.

Піднялася громадськість, журналісти, знову приїхали представники правоохоронних органів. Відтоді Геннадія залишили в спокої.

А я спокій втратила...

Михайло УХМАН

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ “ХОЛОДНИЙ ЯР” РЕКОМЕНДУЄ ВІДЗНАЧИТИ ТАКІ ДАТИ

1 липня 1898 р. народився Ярослав ГЕРАСИМОВИЧ, стрілець УСС, козак 3-ї Залізної дивізії, Окремої кінно-пішої Гайсинської повстанської сотні Степана Радзівського, Гайсинсько-Брацлавської повстанської бригади Ананія Волинця та Запорозької дивізії Армії УНР, інженер-хімік, член ЦК Легії українських націоналістів, секретар президії Конгресу українських націоналістів (1929).

1 липня 1918 р. Гетьман України Павло СКОРОПАДСЬКИЙ заснував у м. Кам’янці-Подільському Український державний університет.

3 липня 965 р. князь Святослав ХОРОБРИЙ здобув хозарську фортецю Саркел.

7 липня 1878 р. народився харківський кобзар Іван КУЧЕРЕНО-КУЧУГУРА.

10 липня 1948 р. помер Всеволод ПЕТРІВ, командир Запорозького полку кінних гайдамаків імені кошового отамана Костя Гордієнка, військовий міністр УНР, генерал-хорунжий Армії УНР, професор Української державної гімназії в Хусті та Української реальної гімназії в м. Моджарі, член Проводу ОУН, дійсний член НТШ.

11 липня 1963 р. померла Олена СТЕПАНІВ-ДАШКЕВИЧ, командир чоти УСС, лицар Срібної медалі хоробрості й Военного хреста, чотар УГА, науковець, політв’язень російських тюрем і таборів. Мати академіка Ярослава Дашкевича.

14 липня 1978 р. народився Роман НЕЧИПОРЕНКО, офіцер 58-ї Окремої

механізованої бригади ЗСУ. Загинув за Україну 29 липня 2016 року.

17 липня 1888 р. народився Кость КУРИЛО, начальник штабу 1-го Сірого полку Армії УНР, хорунжий Армії УНР, “невтомний працівник на полі Національно-культурному, чесний, скромний, гарний товариш з чужою душею, що віддав майже все своє життя для української національної справи”. Непримиренний до ворогів.

18 липня 1923 р. в бою загинув Микола КАРАБЧЕВСЬКИЙ (КАРАБЧЕВСЬКИЙ), начальник штабу 4-ї Кінної повстанської бригади (отамана С. Хмари-Харченка) Подільської повстанської групи Якова Орла-Гальчевського. З відзнакою закінчив Київську консерваторію. “Була це людина висококультурна – ідеаліст, надзвичайно чесний та відданий ідеї української самостійності”.

21 липня 1923 р. загинув Лукаш КОСТОШКО, член Центральної Ради, командувач партизанськими загонами на Волині.

21 липня 1973 р. народився Іван БЛЮК (ТУР), Герой України (по смертю). Загинув 20 лютого 2014 р. в Києві на вул. Інститутський.

23 липня 1983 р. народився Лео ШБІХОЛМ, інструктор-доброволець полку “Азов” Національної гвардії України, громадянин Швеції. Загинув під Бердянськом.

24 липня 1990 р. над будинком Київради замайорів синьо-жовтий прапор.

26 липня 1968 р. народився Ро-

ман СЕНИК, козак 29-ї сотні Самооборони Майдану, герой України з удостоєнням Золотої Зірки (по смертю).

27 липня 1649 р. Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ переміг поляків під Збаражем.

27 липня 1923 р. загинув Василь СЕНЗЮК, подільський отаман.

27 липня 1958 р. відійшов у вічність сотник УСС Дмитро ФЕРЕНЧУК.

29 липня 1888 р. народився Іван БІЛОБОРОДЬКО, поручник Армії УНР, лицар Хреста Симона Петлюри.

29 липня 1938 р. помер Михайло ПЕРЕСАДА-СУХОДОЛЬСЬКИЙ, начальник штабу 3-ї Залізної дивізії, заступник начальника Повстансько-партизанського штабу Юрка Тютюнника, Генерального штабу генерал-хорунжий Армії УНР.

29 липня 1988 р. народився Анатолій НЕНИЦЯ, кулеметник 54-го Окремого розвідувального батальйону. Загинув 10 жовтня 2016 р. біля сел. Широкине Новоазовського р-ну Донецької області.

30 липня 1973 р. помер Жигмунд ОЛЕКСИН, чотар УСС, сотник УГА. У 1920-х зазнавав переслідувань поляків. Вийшовши на волю, працював учителем. Уповноважений дивізії “Галичина” на Рава-Руський повіт, голова табору Ді-Пі, голова станиці Братства УСС у м. Клівленді (США).

Людина особливих чеснот. Зразковий громадянин. Вважав необхідним прищепити молоді sentiment до української збройної традиції.

АНДРІЙ БЕСАРАБКО І ВАСИЛЬ ОЛЕКСІЄНКО

Звідкіль вони – не знаємо. Лише останнє діло їхнього мученицького життя переказали нам свідки (полковник П. Трохименко і сотник С. Магаржеський – Волинська дивізія.)

10 квітня 6. р. (біжучого року. – Ред.) в часі бою українських повстанців з червоною армією, біля села Платонівка, Тираспільського повіту, на Херсонщині, позицію українців в декількох місцях було прорвано. Боротися лише окремі пункти. На одному з таких пунктів вперто відбивалася партія наших козаків під команду старшини (призвище невідоме), який був тяжко ранений.

А. Бесарабко і В. Олексієнко винесли раненого до другої лінії повстанців і передавши санітарам, побігли назад на свою позицію, де ні-

кого вже не застали... Лишилося два кулемети і скринька ручних гранат та піроксілінових шашок... Більшовики оточили позицію зо всіх боків... Набоїв – ні одного, порятунку – жадного... “Петлюровці, здавайсь”, – загукало нараз декілька голосів червоноармійців.

Замість відповіді людським голо- сом більшовики почули гук великого вибуху – то лицарі України зваливши на одну купу залишені українські кулемети, зброю, гранати, піроксілін, і, ставши обоє зверху, перехрестились і спустили курок самозарядної бомби... Біля місця вибуху було забито декількох більшовиків, які в своїй атаці встигли перші добігти до наших борців за волю і честь українського народу.

Через деякий час українські повстанці знову здобули с. Платонівку. Біля місця вибуху була окрема могила, на якій більшовики лишили табличку з написом: “Протів героев всякая месть безсільна”.

Антін КОРШНІВСЬКИЙ

Дж.: Син України. – 1920. – Ч. 14. – 1 листопада. – С. 5 – 6. Правопис збережено. Публікація Юрія Юзича. Від редакції “Незборимої нації”. Петро Трохименко, який став свідком цього героїчного вчинку, вже наступного року перейшов на бік ворога, став агентом ЧК і розробив операцію з ліквідації отаманів Холодного Яру. У 1930-х роках був репресований.

“УКРАЇНСЬКА ІСТОРИЧНА ПАМ’ЯТЬ НАЛЕЖИТЬ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ”



21 червня в колонній залі Київської міської державної адміністрації відбувся вечір пам’яті гайдамаків, присвячений 250-річчю Коліївщини.

Вшанувати героїв прийшли провідні українські науковці, діячі мистецтв та політики.

Ведучим заходу був Юрій Сиротюк, керівник фракції ВО “Свобода” в Київській міськраді. Він зауважив, що Коліївщину недооцінено в українській і світовій історії. “Усі знають про Велику французьку революцію, яка була за декілька десятиріч по тому, яка створила сучасний політичний ландшафт Європи. На мою думку, – зазначив Юрій Сиротюк, – першою національно-соціальною революцією в Європі була саме Коліївщина. Її головне гасло – “Україна без холопа і пана!”. А найкращим вшануванням Коліївщини може бути нова Коліївщина”.

Юрій Сиротюк нагадав, що Верховна Рада України ухвалила рішення про відзначення у 2018 р. на державному рівні 250-річчя Коліївщини. Попри це, ми чуємо негативні висловлювання окремих представників деяких національних меншин щодо вшанування наших національних героїв. “Нашим святим обов’язком є не дозволити ображати наших славних предків. Гайдамаки – це наші герої. Попри намагання стерти нашу історичну пам’ять, Коліївщина збереглася в народних піснях, думках, священному творі Тараса Шевченка «Гайдамаки»”.

Доктор історичних наук Тарас Чухліб, привітавши зібрання з 250-річчям вшанування козаків-гайдамаків, які у XVIII ст. майже сто років (з 1702-го по 1789 р.) боролися за волю і незалежність України, сказав: “Загадаймо, що відбувалося у Правобережній Україні. Регулярні шляхетські війська виривали цілі українські села, не жаліли ні жінок, ні дітей. Козаків не було, бо 250 тисяч їх депортували в Лівобережну Україну, підпорядковану Московському царству. Не було кому обороняти наш народ... Погляньмо на позицію єврейсько-го етносу. Єврейський Сейм вирішив, що представники руського, тобто українського, етносу (козаки, селяни і міщани) не мають права торгувати в містах на ярмарках в Україні. Представники єврейського етносу захопили всю торгівлю... Хтось запитує: чи маємо ми право ставити пам’ятники Гонті та Залізнику на своїй землі? А чи має право єврейський народ в одному з головних міст Ізраїлю назвати вулицю іменем Шварцбарда, який убив Симона Петлюру?.. Сьогодні в Україні є чимало пам’ятників польським героям. Наприклад, у Харкові є меморіальна дошка Юзефу Пілсудському. Запропонуйте польській стороні встановити у Варшаві пам’ятну дошку Дмитру Яворницькому, який закінчив Варшавський університет. Чому сучасна польська держава не встановлює пам’ятник Бандері у Варшаві, де він карався у в’язниці?.. Ми живемо на своїй землі, ми маємо право писати свою історію. Українська історична пам’ять належить українському народові. А ті представники нацменшин, яким не подобається наше право на свою історичну пам’ять, повинні або погодитися на визнання українських національних героїв, або брати валізи і їхати до Ізраїлю, Польщі чи Росії...”

Головний редактор газети “Культура і життя” Євген Букет, спираючись на документи XVIII ст., підкреслив, що Коліївщина було спланованим і добре організованим, а не стихійним повстанням. “Повстання надвірних козаків 1768 року – остання спроба відновлення козацької республіки”, – сказав він.

Роман Коваль привітав зібрання із 250-річчям визволення Умані від поляків “та їхніх немилосердних орендарів”, адже саме 21 червня 1678 р. сталася ця “красна подія”. Присутні гучними оплесками подякували гайдамакам, які визволили українське місто.

Роман Коваль подякував фракції ВО “Свобода” в Київській особисто Юркову Сиротюку за організацію вечора пам’яті, а також усім депутатам Київради, які проголосували за рішення вшанувати героїв Коліївщини. “І Володимирів Кличку, що підписав це важливе і прогресивне рішення. Особливо коли прем’єр Гройсман і президент Порошенко роблять вигляд, що такого ювілею не існує. Мовчить і Інститут національної пам’яті. Ми чуємо це мовчання!.. Як і кожен інший народ, ми повинні мати свій погляд на свою історію і вшановувати своїх героїв”.

Наостанок Роман Коваль зачитав вірш Ольги Страшенко “Кривосуд над Гонтою в містечку Серби”.

Кандидат історичних наук Іван Сняк розповів про гайдамацького ватажка Савку Майборода, а кандидат історичних наук Володимир Омельчук – про “Верланинську революцію”. Доктор історичних наук Ігор Гирич ствердив, що Тарас Шевченко “найкраще зрозумів цей період”, тобто Коліївщину. Лідер ВО “Свобода” Олег Тягнибок про гайдамаків висловився як про “кровно-духовну спільноту”.

Промовляли народний художник України, лауреат Національної премії ім. Тараса Шевченка Анатолій Гайдамака та народний художник України, дійсний член (академік) Академії мистецтв Анатолій Куц, який зі смутком визнав, що влада не дає можливості скульпторам увічнювати подвиг народних героїв, навіть якщо виграно державний конкурс на побудову пам’ятника.

Прекрасним доповненням до вечора, присвяченого 250-й річниці Коліївщини, стала мистецька частина. У перервах між виступами науковців звучали історичні пісні про гайдамаків та козацьких ватажків Гонту, Залізника, Швачку, Лебеденку, а також твори на слова Тараса Шевченка. Виконав їх бандурист, заслужений артист України Тарас Силенко.

Наостанок прозвучав фрагмент літературно-музичної композиції “Свято в Чигирині” (за поемою Тараса Шевченка “Гайдамаки”) у виконанні народного декларатора Олександра Ліщенко та бандуриста Тараса Силенка.

Вшанування відбулися за підтримки ВО “Свобода”, Історичного клубу “Холодний Яр” та аналітичного центру “УССД”.

Гайдамакам слава!

Лариса ГРОМАДСЬКА, Історичний клуб “Холодний Яр”

На світлині – Олександр Ліщенко і Тарас Силенко. Київрада, 21 червня 2018 р.

Поч. на с. 1

Мабуть, боялися протестів організованої київської громадськості. Стояла аномальна спека... Без води та їжі, в кайданках за спиною, 9 годин дороги. До камери одеського ІТТ Сашка вкинули напівпритомним. Невдовзі Приморський суд м. Одеси постановив тримати його під арештом 60 діб або сплатити півмільйона гривень, – ніби він злодій-корупціонер з великими статками. Це ж знущання над людиною, яка на війні втратила здоров'я! І його судять іменем цієї держави, за яку він готовий був життя покласти!

31 травня в Апеляційному суді Одеської області відбувся розгляд клопотання про зміну запобіжного заходу для утриманих у СІЗО героїв. З Києва на судове засідання приїхав народний депутат України ВО "Свобода", член Історичного клубу "Холодний Яр" Юрій Левченко, який заявив клопотання про взяття бійців на поруки. Незважаючи на абсурдність звинувачення і гарантії від народного обранця, Олександр Корнієвському було відмовлено у зміні запобіжного заходу.

Затримання добровольців відбулося в рамках спецоперації СБУ за участю підставного волонтера. За легендою, волонтер просив хлопців знайти зброю для бійців українських диверсійно-розвідувальних груп, нібито з відома Головного управління розвідки Міністерства оборони України. Саме за зброю, поставлену на передову для українських воїнів, бійців хочуть засудити до значних термінів ув'язнення.

Слід сказати, що ст. 263 КК України не забороняє зберігати, передавати та переробляти зброю. Підтвердженням цьому є прецедент виправданого обвинуваченого за цією статтею киянина – колекціоне-

ра зброї. "Держава не вправі застосовувати до особи процесуальний примус у вигляді кримінальної відповідальності за відсутність дозволу, передбаченого законом, поки немає закону, який передбачає отримання цього дозволу", – зазначено у вирокі Печерського районного суду міста Києва (справа № 757/7651/16-к). Сторона обвинувачення назвала це "пробелом" в законодавстві. Але, якщо немає Закону про зброю, то як можна судити хлопців, то як їх можна тримати в СІЗО?!

Скажемо і про друзів Сашка. Це Іван Каралюс "Шукач", доброволець 24-го Окремого батальйону "Айдар". "Шукач" відзначився в боях за Щастя, Болотине, Лутугине, Металіст, Георгіївку Луганської області. За героїчні дії нагороджений. Під домашнім арештом перебуває "кіборг" Віктор Балацький "Агат". Під час боїв за Донецький аеропорт Віктор знищив три одиниці ворожої техніки. Пройшов Ловайськ, Дебальцеве та інші гарячі точки російсько-української війни. Мав тяжке поранення, потребує заміни колінного суглоба.

8 червня Приморський суд міста Одеси продовжив ще на 2 місяці арешт Івана Каралюса та Олександра Корнієвського. В основі цього безсердечного (і несправедливого!) рішення – свідчення єдиного свідка обвинувачення прокуратури – яка насмішка долі! – резидента ФСБ Бориса Германа, якого нещодавно самого посадили до СІЗО (у справі "убивства" російського журналіста-емігранта Аркадія Бабченка).

Логіка СБУ і прокуратури зрозуміла: Олександр Корнієвський – кулеметник-розвідник "Айдару", людина рішуча і безоглядна, перебуває в опозиції до Президента України; не ховаючи обличчя, бере участь у мітингах і пікетуваннях проти незаконних дій голови СБУ Василя

Грицака, а до всього цього дістав державний дозвіл на виготовлення зброї, боеприпасів, артилерії та бронетехніки для армії... Людина небезпечна для влади! Значить, треба провести превентивну спецоперацію з його дискредитації й нейтралізації. Немає фактів протизаконної діяльності? Немає свідків звинувачення? А резидент ФСБ Борис Герман? Він дасть будь-які свідчення, аби засадити до тюрми борців проти Росії...

Історичний клуб "Холодний Яр" вимагає негайного звільнення захисників Вітчизни, політичних в'язнів – Олександра Корнієвського, Івана Каралюса та Віктора Балацького! Друзі, підтримайте своїми листами Сашка Корнієвського і його товаришів!

Також прошу допомогти фінансово матері Олександра, яка не має коштів оплатити роботу адвоката (картка ПриватБанку 5168 7572 8388 1391, Марія Корнієвська).

Звертаюся до правозахисних організацій та адвокатів-патріотів з пропозицією взяти під захист Олександра Корнієвського і його товаришів.

Звертаюся до кобзарів, бандуристів, майстрів бандур та Національної спілки бандуристів стати на захист Сашка Корнієвського, правника бандуриста Олександра Самійловича Корнієвського та провести у Києві біля СБУ концерт на захист оборонця Батьківщини, науковця і кулеметника "Айдар" Олександра Олександровича Корнієвського!

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр", член Національної спілки письменників України, член Національної спілки журналістів України, редактор газети "Незборима нація", академік Академії наук вищої освіти України

А СУДДІ ХТО?

Суддя Приморського райсуду Одеси Віктор Попревич, який засудив до ув'язнення добровольців батальйону "Айдар" Олександра Корнієвського та Івана Каралюса, свій будинок у Донецьку (вул. Олімпійська, 15А) "прикрасив" погруддями Сталіна і Леніна

Уночі 8 червня 2018 р. суддя Приморського районного суду міста Одеси В. М. Попревич виніс ухвалу продовжити ще на 60 діб тримання під вартою добровольців батальйону "Айдар" Олександра



Корнієвського та Івана Каралюса, повторно ув'язнивши захисників України, – як і 21 квітня 2018 року.

Характеристику судді Попревича висвітлено в проєкті PROSUD Всеукраїнського об'єднання "Автомайдан" від 31 січня 2017 року. Якщо коротко, то саме Попревича треба судити за пропаганду символів тоталітаризму і корупційні злочини!

Попри ухвалу про тримання Сашка Корнієвського та Івана Каралюса в Одеському СІЗО (установі № 21), 16 червня 2018 р. в суботу СБУ потайки, без будь-яких повідомлень адвокатам та родинам, вивезла їх у невідомому напрямку.

Тільки завдяки народному депутатові України Юрію Левченку (ВО "Свобода") на четвертий день вдалося з'ясувати місце утримання Олександра Корнієвського та Івана Каралюса – ІТТ СБУ на пров. Аскольдовому в Києві.

26 червня 2018 р. в Апеляційному суді Одеської області відбувся розгляд апеляційних скарг О. Корнієвського та І. Каралюса щодо неправосудних ухвал від 8 червня сумнозвісного судді Приморського районного суду м. Одеси В. М. Попревича.

Колегія суддів Апеляційного суду Одеської області (у складі головуючого Олександра Олександро-

вича Толкаченка, членів Олександра Борисовича Джудя та Олега Володимировича Копіци) з'ясувала, що в матеріалах кримінального провадження відсутнє клопотання прокурора обвинувачення В. В. Рогова про продовження строку тримання під вартою. А це головний документ, на підставі якого тільки й може бути продовжено тримання під вартою! Це ж скандал!

Значить, суддя Попревич 8 червня 2018 р. виніс неправосудну, незаконну ухвалу про продовження тримання айдарівців під вартою на 60 діб!

Чому ж Колегія суддів Апеляційного суду Одеської області не скасу-

вала незаконне рішення і не відпустила хлопців на волю?!

Тому що існує кругова порука? Замість відмінити незаконне рішення Приморського районного суду Одеси, Колегія суддів вирішила дати прокуратурі час "виправити помилку". І перенесла засідання на 2 липня. А хлопці нехай далі караються у в'язниці!

Ось така у нас судова влада!

Ось таке справедливе – згідно з європейськими нормами – суспільство побудував президент Порошенко?

Герої українсько-російської війни Олександр Корнієвський та Іван Каралюс і надалі залишаються незаконно утримуватися у застінках СБУ.

Прикро, що українська громадськість Одеси не підтримала незаконно ув'язнених героїв, не виявила жодного інтересу до їхньої долі.

Що ж робити? Як відновити справедливість?!

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світліні Олександр Корнієвський на лаві підсудних та народний депутат України Юрій Левченко, який хоче взяти Олександра Корнієвського на поруки.

ТВОРЧИЙ ВЕЧІР ВИТАЧІВСЬКОЇ КОЗАЧКИ



В Обухівському будинку культури відбувся творчий вечір козацької Історичної клубу "Холодний Яр" Тетяни Лемешко. Вона представила свої нові поетичні збірки – "Тривога", "Горобиний вогонь", "Журавлі небесного вирію".

Розпочав захід легендарний чоловічий народний хор "Чумаки" (художній керівник і засновник Василь Трилес, диригент Сергій Лакиза). Хор виконав українські народні пісні "Та із-за гори", "Ой наїхали вози", "Ой наступала та чорна хмара", "Многая літа". Полум'яно привітав Тетяну Лемешко скульптор Михайло Горловий, автор картини "Віра в Україну", розміщеної на обкладинці книжки "Тривога".

Привітала авторку й Ірина Зборовська, автор малюнків до дитячої книжки "Горобиний вогонь". Про цю книжку журналістка Олена Артюшенко висловила як про "життєтвердну, радісну, пізнавально-почувальну".

З вітальним словом виступили вдова письменника Юрія Ряста Світлана Сорокіна-Каверіна, письменники Наталя Любиченко, Наталя Волошко, Валентина Козак, Олександр Хмельовський, вдова письменника Віктора Баранова Лідія Баранова, завідувача бібліотекою ім. Самеда Вургуніа м. Києва Галина Чеботарьова.

Про шкільні роки Тетяни Лемешко розповіла її вчителька української мови і літератури у Вітачівській школі Ольга Дібрівна. Вітали землячку вчителі Вітачівської школи Надія Колч, Костянтин Хімиченко, Наталія Дікуша, а учні Вітачівської школи декламували вірші Тетяни Лемешко. Вчителька Раїса Корнієць з учнями поставили сценку "Клен і Акація" з книги "Тривога".

Учні Обухівської ЗОШ № 1 імені Андрія Малишка разом із вчителькою Світланною Рогозіною та учні Обухівської гімназії ім. Володимира Мельника також декламували вірші Тетяни Лемешко.

З вітальним словом звернулася начальником Обухівського міського відділу культури Тетяна Богданович, а доктор хімічних наук НАН України Сергій Лакиза виконав під гітару пісні "Мить" і "Котик Лель" – на вірші Тетяни Лемешко.

Євген Кищенко виконав пісні на слова Богдана Стельмаха "Облітає півонія" і Анатолія Тарана "Вечорова паризька зоря".

Співом на бандурі привітали ювілярку вихованки Обухівської школи мистецтв Олеся Лакизи і Ніка Мадзяновська. Пролунули твори "Трицю, Грицю, до роботи", "Коломийки", "Прелюдія" і "Менует".

На завершення чудового вечора виступило тріо "Козиночка" у складі Людмили Скляр, Богдани Бойко і директора Козинської школи мистецтв Наталії Назарчук.

Теплий, наповнений любов'ю і радістю вечір провела Олена Артюшенко, старший науковий співробітник Садби-музею Андрія Малишка.

Люба КРИВОРОТ, Історичний клуб "Холодний Яр" Місто Обухів Київської обл.

На світліні – козацькі Історичного клубу "Холодний Яр" Тетяна Лемешко і Олена Артюшенко

ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ

Книжки можна придбати через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: **5168 7556 2267 7496**.

Переславши гроші, зателефонуйте до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.

Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

"Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби" Романа Ковалю – 40 грн.

"Український календар Визвольної боротьби" Романа Ковалю – 55 грн.

"Історія Холодноярської організації" Романа Ковалю – 30 грн.

"Отаман Зелений" Романа Ковалю – 70 грн.

"Прочитайте тую славу" Ольги Страшенко – 45 грн.

"Подєбрадський полк" Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 55 грн.

"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 70 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 65 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 60 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 80 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 60 грн.

"Солодко-гіркий романс", аудіодиск Люцини Хворост, 100 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 70 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 400 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 250 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

"Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби" Романа Ковалю – 62 грн.

"Подєбрадський полк" Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.

"Український календар Визвольної боротьби" Романа Ковалю – 80 грн.

"Отаман Зелений" Романа Ковалю – 95 грн.

"Історія Холодноярської організації" Романа Ковалю – 50 грн.

"Прочитайте тую славу" Ольги Страшенко – 70 грн.

"Отаман Орлик" Романа Ковалю – 80 грн.

"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 97 грн.

"Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 89 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 90 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 100 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 85 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 440 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 300 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий романс" Люцини Хворост – 120 грн.

Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

НАДІЯ ГРИГОРІВНА ЗУБЕНКО

(1.12.1935, м. ЧАСІВ ЯР БАХМУТСЬКОГО Р-НУ – 18.06.2018, с. МЕЛЬНИКИ ЧИГИРИНСЬКОГО Р-НУ)



Пішки тягла зі станції Олександрівки дві валізи, повні книжок. У Зам'ятницькій школі викладала українську мову і літературу.

Мешкала в с. Мельники в двох сестер Чучупаків, прямих родичів Василя Чучупака, Головного отамана Холодного Яру. 18 червня 1961 р. в с. Мельниках виїшла заміж за мельничанського хлопця Юрка Зубен-

ка. Народила двох синів – Михайла і Григорія. Усе життя викладала українську мову та літературу. Дуже часто з учнями їздила до Канева на могилу Кобзаря. Постійно читала, вивчала та вдосконалювала свої знання з історії України. Багато років передплачувала газету "Незборима нація", допомагала формувати музей Історичного клубу "Холодний Яр". Гостила медом і мене, і сотника "Кривоноса" – Мирослава Симчича. Допомогала волонтерам, відтак – нашим хлопцям на фронті.

Добра і чуйна людина. Тиха й тверда українська патріотка.

Прощавайте, дорога пані Надійко! Ми обоє з Донбасу, а пов'язали своє життя з Холодним Яром. Вічна пам'ять!

Роман КОВАЛЬ

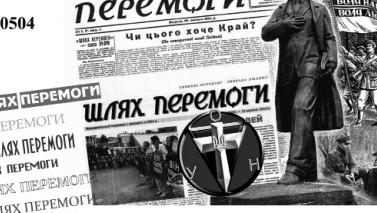
ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ ГАЗЕТИ "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ"

Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калуш) – 150 грн.

Світлані МИРОНЧАК (Хмельниччина) – 100 грн.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатний індекс: 30504



НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, воїнів Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, воїнів АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Ціна передплати на рік – 49,88 грн.

Наш індекс – 33545

Редактор Роман Коваль
Верстка Олександр Литвин
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімирський, Іяна Гайдук
Люба Криворот

Технічний директор Максим Селюкзін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 2000 примірників. Видруковано 29.06.2018 р. ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед" Номер замовлення 1710318

Засновник Роман Миколайович Коваль